

Túróczy Péter versei

Reménytelen remény

Csend, szellőkések,
Mint lesújtás előtt a kések
Állnak, mindenki kivár és őrlődik
Hatalmas mindent felforgató vihar készülődik.

Az ágyon fekszem, lehunyva tartva szemem,
Várom, hogy mi lesz velem,
Ha kimegyek majd, ha kilépek
Az életbe, lesznek e villámok mennydörgések

A szél tépi e majd a fákat,
Ahogy most csavarja le fejükről a koronákat;
Csak nézem, ahogy e nagy királyok meghajolnak
Vannak, kik térde borulnak, mert bajt szimatolnak

A levegőben, mások szitkokat csikorognak,
De mind hiába vonakodnak
Megadni magukat, egy hatalmasabb akaratnak,
Itt már egyáltalán nincs foganatja a szavaknak

Csak egy kérdés van, és az a kérdés a hogyan,
Agyamban mind több és több képzet fogan,
Hogy itt hamarost vége lesz mindennek,
A világ utolsó napjai, már nem soká itt lesznek,

Erre utal minden, ehhez mérd magad,
Hogy ne érjen váratlanul, ha egy nap a nyelved fennakad,
És bevégzed, átadva magad a végtelen szeretetnek,
Ahol a dolgok végleg összekeverednek,

Létre hozva valamit, valamit, amiről mi már nem fogunk tudni,
Boldog békével, vagy keserves kinnal fogunk örökre elaludni,
És ennyi lesz, a puszta üresség marad csupán,
Mondd, nem lenne jobb hinni, hogy van még élet a halál után?!

Egy zsák dió

Mindenképpen érdekes.
Ez mondható el a korról miben élünk.
Üdvözítő? Végzetes?
Ha vagy bizakodunk, vagy félünk,
Én inkább az előbbit választanám,
Hisz előre talán ez mutat;
Egy vezetőt fogni szaván?
Ez vicc, min senki nem mulat.

Kérdezni kell mindig.
Ez a hitvallásom manapság.
Hisz hiába tanulunk a sírig,
Az életben sosincs csak egy féle igazság.
Körbe kell járni, ki kell bontani,
Az igazság egy zsák dió.
Meg kell kérdezni, mit nem lehet mondani;
Tudni kell, és látni jó.

Az idő hozza meg a válaszokat.
A politika az idő játéka.
Mikor mi ítélünk meg másokat,
Nem vetődhetünk árnyékra.
Pontos dolgok kellenek.
Kiszámíthatóság, tudás és elemzőképesség.
Hisz nemzetünk ma pont egy oly szervezet,
Mely önmaga egy kollektív legbenső szépség.

Dióhéjban

Lassan már koppannak a földön a hajdan volt zöld diók,
Megcsontosodtak, kibújik a héjból, ami eddig benne volt.

Lassan lehámlik rólunk gyermekkorunk burka,

Úgy válik le, mintha sosem lett volna

Védő, ápoló, s eltakaró közeg,

Új fakad a töről, és lehullik az öreg.

A generációm ma ereje teljében

Áll saját lábára ebben a sűrű sötét éjben,

Ami, ki tudja, mit tartogat.

Tapogatni kényszerül,

Ki a védő oltalomból a hideg világba kerül,

Távolodnak el a jól megszokott keretek,

Felnőtté váltak a nem rég még gyerekek,

És döntéseket hoznak, átveszik életük kormányát,

Már saját erőből másszák a tudásoknak fáját;

Kérdőjelek jelennek meg, új emberek, új ideák,

Hallgató lett a védtelen kisdíák,

S csak remélni lehet, hogy elég erős az alap,

Melyre felhúzza e könnyűszerkezetes falak

Nem fognak eldőlni, szilárdan akarnak állni,

S idővel vastag kőfalakká tudnak majd válni,

Melyeket nem döntenek ki az új szelek,

Akármilyen viharos erejűek is legyenek,

Meg tudunk maradni olyannak, amilyennek szántak

Minket azok, kik mára már csak szép emlékké váltak,

Akik szerettek, akik szeretnek, akik szeretni fognak,

Akik csalódást soha nem okoztak,

Remélem, mi sem okozunk soha sem nekik,

S fejüket majd büszkén felemelhetik

Neveink hallatára.

De most szükségünk van minden imára,

Mely értünk száll fel, mely ránk könyörög áldást,

Szilárdnak kell lennünk, túl kell élnünk a váltást,

Hogy olyanok lehessünk, mint nagyjaink,

Ó te Isten, legyenek elég erősek a karjaink,

Ahhoz, hogy kiálljuk az élet próbáját,

S ne törjünk össze mikor az élet diófáját

Elhagyva az aszfaltra pottyánunk,

Legyen sikerekben gazdag az utunk,

Hadd érijünk szeretetben, hadd legyünk olyanok,

Akikre nyugodt szívvel lehet majd rábízni a holnapot!

Az egyetem

Zsúfolt falak, s székek között, nincs hely kéznek, lábnak,

Zúgó szavak, elméletek, a nagy koponyáknak

Kis hely, a kicsiknek széles multikulti özön,

Fogadj el mindent, mindenkit, s a szórt a köldöködön

Figyeld meg jól, hogy növekszik, a deviancia kincs,

Az idő hosszú, de mire kéne, arra persze nincs.

Ez a legjobb, nem utolsó, az elsők között mehet

Bárki a külsőségek útján, ami a semmibe vezet.